

kun ud paa at udvide det ved Sparekasseloven indførte Tilsyn og skærpe de ved Loven givne Kontrolregler, medens der ikke røres ved Sparekassernes Dispositionsfrihed. Af de foreslaaede Afvigelser fra den gældende Lov kan fremhæves: Sparekasseseinspektørens Lønning forhøjes, og der ansættes under ham en Del Fuldmægtige Til Afholdelse af de med dette Tilsyn forbundne Udgifter skal det kunne paalægges de under Tilsynet staaende Institutioner at indbetale et aarligt Bidrag til Statskassen. Der indsættes en Række nye Bestemmelser, i det hele svarende til de i Gengivelsen i Aarbogen for 1908—09 af det Berntsen'ske Forslag under Nr. 4, 5, 8, 12, 13, 2det Punktum, 14, 3die Punktum, 15, 17 og 18 anførte Bestemmelser. Til Sparekasselovens Bestemmelser om Revisorer føjes, at „nærmere Forskrifter om Revisionen kunne gives ved kongelig Anordning“. Der indsættes endvidere, at Fordringer paa en Sparekasse ifølge Sparekassebog eller af nogen som helst anden Art, der ere erhvervede ved Overdragelse, efter at den paagældende Kasses Virksomhed er bleven standset, kunne ikke benyttes til Modregning mod Kassens Krav. Endelig foreslaas Indenrigsministeriets Bemyndigelse til Forlængelse af de Begunstigelser, der ere meddelte de paagældende Pengeinstitutioner, begrænset til kun at gælde for 3 Aar ad Gangen. — Indenrigsministeren bemærkede ved Forelæggelsen, at det var „Ministeriets Tanke, hvis dette Lovforslag i denne Samling gennemføres, at lade nedsætte et Udvalg af kyndige Mænd fra Sparekasse- og Bankverdenens Side, fra Forretningstilværelsen og med Repræsentanter tillige for Rigsdagen til Overvejelse af en samlet Lovgivning for Sparekasser, som skulde udmunde i en Sparekasselov, en samlet Lovgivning for Banker, som skulde udmunde i en Banklov, der kunde tages under Overvejelse sammen med en ny Aktielovgivning. Hvis man fra andre Sider skulde ønske, at det skete gennem en lovfæstet, fra Rigsdagens Side skabt Kommission, have vi naturligvis ikke noget imod det, men det har forekommet os, at den anden Vej var nok saa praktisk at gaa“.

Det af Landstinget nedsatte Udvalg „er“ — hedder det i Betænkningen — „gaaet ud fra det Synspunkt, at i denne Sag maa Hovedvægten lægges paa Spørgsmaalet om Forholdet til og Grænsen mellem Sparekasser og Banker“, saaledes at det forelagte Lovforslag i Virkeligheden kun var at betragte som tilsigtende en *midlertidig* Ordning af Sparekasserne, indtil den samlede Ordning af Sparekasser og Banker kan komme til at foreligge, hvilket ogsaa stemmer med den Opfattelse af Lovforslaget, som Indenrigsministeren gjorde gældende under Sagens 1ste Behandling. Ud fra dette Synspunkt foreslog hele Udvalget at sætte Nedsættelsen af en Kommission til